

[Paul Møller.]

den almindelige velstandsstigning er kommet op på et sådant niveau, at statens indtægter forøges voldsomt.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen gjorde også en bemærkning om kapitalbudgettet, som han mente måtte medtages ved bedømmelsen af overskuddet. Det vil jeg også gerne, hvis vi taler om kasseoverskuddet og ikke om overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet. Kasseoverskuddet er i det år, vi nu går ud af, steget fra 235 mill. kr. til 400 mill. kr., altså med 165 mill. kr., medens overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet kun er budgetteret at ville stige med 100 mill. kr. Altså, kasseoverskuddet er budgetteret at skulle stige mere end overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen harcelerede ligesom den højtærede finansminister over vore spareforslag og sparebestræbelser i denne samling. Det kan man nok harcelere over, man kan nok gøre sig vittig og ville reducere spareforslagene, men det ville egentlig være rart, om der var medlemmer, ikke mindst i retsforbundets folketingsgruppe, der så i stedet ville fremsætte andre spareforslag. Det ville klare begreberne om, hvem der har sparevilje, og hvem der ikke har sparevilje. Man kan reducere vore forslag, gøre nar af dem, alt, hvad man har lyst til, men hvornår er der kommet et spareforslag i denne samling fra medlemmer af retsforbundet eller fra den høje regering? Præstér det, så kan vi vurdere, hvis sparevilje der er størst! Man så længe der ikke er fremsat forslag, giver vi ikke meget for retsforbundets sparevilje.

Det er muligt, at den højtærede finansminister gennem rationaliseringsforanstaltninger søger at spare, det vil jeg slet ikke bestride, men den højtærede finansminister må vel give os ret i, at det er da også en regerings opgave. En opposition kan da ikke stille forslag om en rationalisering på det ene eller det andet område; det må være regeringen, de ansvarlige ministre, der prøver på at effektivisere forvaltningen så stærkt som muligt, medens vi derimod må stille vore forslag om opgaverne, om det skal være offentlige opgaver eller det skal være private opgaver, på de pågældende

udgiftsområder. Det må altid være en hvilken som helst regerings opgave at prøve på at nå frem til en forenkling af forvaltningen. Det kan den ikke kræve tak for.

Jeg vil ikke bestride, at den højtærede finansminister har bestræbt sig på at rationalisere på forskellige områder, men sandheden er den, at udgifterne er steget i den periode, vi taler om. Statens udgifter er steget med 1 600 mill. kr. i perioden fra 1956-57 til det finansår, der nu er budgetteret for. Der har altså ikke blot været en indkomstsstigning på 2 000 mill. kr., men en udgiftsstigning på 1 600 mill. kr., hvilket dog tyder på, at det nuværende flertal kunne lægge mere sparevilje for dagen.

Det ærede medlem hr. Sandau gjorde nogle bemærkninger, som jeg er enig i, vedrørende de hustruer, der arbejder i mandens bedrift, hvad enten det er i en landbrugs- eller bybedrift. Det er et problem, som vort skattereforforslag dels gennem proportionalskatten, dels ved overgangen til et delingssystem, løser, i hvert tilfælde delvis.

Den højtærede finansminister spurgte os, hvorfor vi ville stemme imod udskrivningslovforslaget, når der dog var en skattnedsættelse i det både i kraft af skalaen og af satserne. Nu mener jeg, at både det ærede medlem hr. Foged og jeg gjorde forsøg på at forklare det i vore første indlæg, men jeg skal da gerne sige det igen: vi mener, at hvis man kunne nå frem til besparelser i enighed, kunne skattelettelsen forøges med det beløb, der svarede til besparelsen, uden hensyn til de forskellige, der kan være i vor opfattelse af de samfundsøkonomiske forhold.

Med hensyn til statens opgaver i retning af at begrænse forbruget o. s. v. vil ingen ud fra økonomiske hensyn kunne bestride, at en finanspolitik, der nedsatte statens udgifter og brugte denne nedsættelse til at lette befolkningens skattebyrde med, ikke ville have forøget forbruget. Det var her, vi startede og sagde: lad os komme igennem med en sådan udgiftsreduktion; men her kunne vi ikke opnå enighed. Den højtærede finansminister kunne ikke gå med til noget af vore forslag. Der kunne ikke gennemføres nogen af vore foreslåede besparelser, og selv havde man ikke andre